

TŁUMACZENIE

POPRAWKA DAUHAŃSKA DO PROTOKOŁU Z KIOTO

Artykuł 1

Poprawka

A. Załącznik B do protokołu z Kioto

Tabelę w załączniku B do protokołu zastępuje się poniższą tabelą:

1	2	3	4	5	6
Strona	Ilościowo określone zobowiązanie do ograniczenia lub redukcji emisji (2008–2012) (procent emisji z roku lub okresu bazowego)	Ilościowo określone zobowiązanie do ograniczenia lub redukcji emisji (2013–2020) (procent emisji z roku lub okresu bazowego)	Rok referencyjny ⁽¹⁾	Ilościowo określone zobowiązanie do ograniczenia lub redukcji emisji (2013–2020) (wyrażone jako procent emisji z roku referencyjnego) ⁽¹⁾	Zobowiązania w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. (procent emisji z roku referencyjnego) ⁽²⁾
„Australia	108	99,5	2000	98	– 5 do – 15 % lub – 25 % ⁽³⁾
Austria	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Białoruś ⁽⁵⁾ (*)		88	1990	nd.	– 8 %
Belgia	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Bułgaria (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Chorwacja (*)	95	80 ⁽⁶⁾	nd.	nd.	– 20 %/– 30 % ⁽⁷⁾
Cypr		80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Republika Czeska (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Dania	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Estonia (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Unia Europejska	92	80 ⁽⁴⁾	1990	nd.	– 20 %/– 30 % ⁽⁷⁾
Finlandia	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Francja	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Niemcy	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Grecja	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Węgry (*)	94	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Islandia	110	80 ⁽⁸⁾	nd.	nd.	
Irlandia	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Włochy	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Kazachstan (*)		95	1990	95	– 7 %
Łotwa (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Liechtenstein	92	84	1990	84	– 20 %/– 30 % ⁽⁹⁾
Litwa (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	

1	2	3	4	5	6
Strona	Ilościowo określone zobowiązanie do ograniczenia lub redukcji emisji (2008–2012) (procent emisji z roku lub okresu bazowego)	Ilościowo określone zobowiązanie do ograniczenia lub redukcji emisji (2013–2020) (procent emisji z roku lub okresu bazowego)	Rok referencyjny ⁽¹⁾	Ilościowo określone zobowiązanie do ograniczenia lub redukcji emisji (2013–2020) (wyrażone jako procent emisji z roku referencyjnego) ⁽¹⁾	Zobowiązania w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. (procent emisji z roku referencyjnego) ⁽²⁾
Luksemburg	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Malta		80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Monako	92	78	1990	78	– 30 %
Niderlandy	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Norwegia	101	84	1990	84	– 30 % do – 40 % ⁽¹⁰⁾
Polska (*)	94	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Portugalia	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Rumunia (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Słowacja (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Słowenia (*)	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Hiszpania	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Szwecja	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Szwajcaria	92	84,2	1990	nd.	– 20 % do – 30 % ⁽¹¹⁾
Ukraina (*)	100	76 ⁽¹²⁾	1990	nd.	– 20 %
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	92	80 ⁽⁴⁾	nd.	nd.	
Strona	Ilościowo określone zobowiązanie do ograniczenia lub redukcji emisji (2008–2012) (procent emisji z roku lub okresu bazowego)				
Kanada ⁽¹³⁾	94				
Japonia ⁽¹⁴⁾	94				
Nowa Zelandia ⁽¹⁵⁾	100				
Federacja Rosyjska ⁽¹⁶⁾ (*)	100				

Skrót: nd. = nie dotyczy.

(*) Kraje w procesie transformacji do gospodarki rynkowej.

Wszystkie przypisy, z wyjątkiem przypisów 1, 2 i 5, są oparte na informacjach przekazanych przez poszczególne Strony.

⁽¹⁾ Oprócz podania wykazu ilościowo określonych zobowiązań do ograniczenia lub redukcji emisji (QELRC) w odniesieniu do roku bazowego w drugiej i trzeciej kolumnie tej tabeli, które to zobowiązania są prawnie wiążące na szczeblu międzynarodowym, Strona może nieobowiązkowo wykorzystać rok referencyjny na własne potrzeby w celu wyrażenia swoich QELRC jako procentu emisji z tego roku, które to zobowiązanie nie jest wiążące na szczeblu międzynarodowym na mocy protokołu z Kioto.

- (²) Więcej informacji na temat tych zobowiązań można znaleźć w dokumentach FCCC/SB/2011/INF.1/Rev.1 i FCCC/KP/AWG/2012/MISC.1, Add.1 i Add.2.
- (³) Australijskie QELRC w ramach drugiego okresu rozliczeniowego protokołu z Kioto odpowiada celowi osiągnięcia przez Australię do 2020 r. bezwarunkowego docelowego poziomu emisji o 5 % niższego od poziomu z 2000 r. Australia zachowuje możliwość późniejszego podniesienia tej wartości w ramach celu na 2020 r. z 5 % do 15 % lub 25 % poniżej poziomu z 2000 r., o ile spełnione zostaną pewne warunki. Za sprawą tego poziomu referencyjnego zobowiązania te zachowują status zobowiązań podjętych na mocy ustaleń z Cancún i nie stanowią nowych prawnie wiążących zobowiązań na mocy niniejszego protokołu lub powiązanych z nim zasad i warunków.
- (⁴) QELRC Unii Europejskiej i jej państw członkowskich na drugi okres rozliczeniowy w ramach protokołu z Kioto opierają się na założeniu, że zostaną one zrealizowane wspólnie z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi zgodnie z art. 4 protokołu z Kioto. QELRC pozostają bez uszczerbku dla możliwości późniejszego powiadomienia przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie o porozumieniu w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań zgodnie z postanowieniami protokołu z Kioto.
- (⁵) Dodane do załącznika B zmianą przyjętą na podstawie decyzji 10/CMP.2. Zmiana ta nie weszła jeszcze w życie.
- (⁶) QELRC Chorwacji na drugi okres rozliczeniowy w ramach protokołu z Kioto opiera się na założeniu, że zobowiązanie to będzie realizowane wspólnie z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi zgodnie z art. 4 protokołu z Kioto. W konsekwencji przystąpienie Chorwacji do Unii Europejskiej nie ma wpływu na jej uczestnictwo w takim porozumieniu w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań na podstawie art. 4 lub jej QELRC.
- (⁷) W ramach globalnego, kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 Unia Europejska podtrzymuje swoją warunkową ofertę dotyczącą osiągnięcia do 2020 r. 30-procentowej redukcji w porównaniu z poziomem z 1990 r., o ile inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnych redukcji emisji, a kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład na miarę swoich zadań i możliwości.
- (⁸) QELRC Islandii na drugi okres rozliczeniowy w ramach protokołu z Kioto opiera się na założeniu, że zobowiązanie to będzie realizowane wspólnie z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi zgodnie z art. 4 protokołu z Kioto.
- (⁹) QELRC podane w trzeciej kolumnie odnosi się do celu redukcji emisji o 20 % do 2020 r. w stosunku do poziomów z 1990 r. Liechtenstein może rozważyć wyższy poziom redukcji o maksymalnie 30 % do 2020 r. w stosunku do poziomów z 1990 r., pod warunkiem że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnych redukcji emisji oraz że bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład na miarę swoich zadań i możliwości.
- (¹⁰) QELRC Norwegii wynoszący 84 jest zgodny z jej celem zakładającym redukcję emisji o 30 % do 2020 r. w stosunku do 1990 r. Jeżeli może się to przyczynić do globalnego, kompleksowego porozumienia, w ramach którego Strony będące głównymi emitentami zgodzą się na redukcje emisji zgodnie z celem utrzymania globalnego ocieplenia poniżej 2 °C, Norwegia zdecyduje się na redukcję emisji o 40 % do 2020 r. w stosunku do poziomów z 1990 r. Za sprawą tego poziomu referencyjnego zobowiązanie to zachowuje status zobowiązania podjętego na mocy ustaleń z Cancún i nie stanowi nowego prawnie wiążącego zobowiązania na mocy niniejszego protokołu.
- (¹¹) QELRC przedstawiony w trzeciej kolumnie tabeli odnosi się do celu redukcji emisji o 20 % do 2020 r. w stosunku do poziomów z 1990 r. Szwajcaria może rozważyć wyższy poziom redukcji do maksymalnie 30 % do 2020 r. w stosunku do poziomów z 1990 r., pod warunkiem że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnych redukcji emisji oraz że kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład na miarę swoich zadań i możliwości zgodnie z celem utrzymania globalnego ocieplenia poniżej 2 °C. Za sprawą tego poziomu referencyjnego zobowiązanie to zachowuje status zobowiązania podjętego na mocy ustaleń z Cancún i nie stanowi nowego prawnie wiążącego zobowiązania na mocy niniejszego protokołu.
- (¹²) Powinno być to pełne przeniesienie i nie dopuszcza się żadnego anulowania ani ograniczenia wykorzystania tej legalnie nabytej suwerennej własności.
- (¹³) W dniu 15 grudnia 2011 r. depozytariusz otrzymał pisemne powiadomienie o wycofaniu się Kanady z protokołu z Kioto. Ta czynność prawna stanie się skuteczna w odniesieniu do Kanady w dniu 15 grudnia 2012 r.
- (¹⁴) W komunikacie z dnia 10 grudnia 2010 r. Japonia poinformowała, że nie zamierza podejmować zobowiązań w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto po 2012 r.
- (¹⁵) Nowa Zelandia pozostaje Stroną protokołu z Kioto. Przyjmie ona ilościowo określony cel redukcji emisji ze wszystkich sektorów gospodarki w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu w latach 2013–2020.
- (¹⁶) W komunikacie z dnia 8 grudnia 2010 r., otrzymanym przez Sekretariat w dniu 9 grudnia 2010 r., Federacja Rosyjska poinformowała, że nie zamierza przyjąć ilościowo określonego zobowiązania do ograniczenia lub redukcji emisji w drugim okresie rozliczeniowym.”

B. Załącznik A do protokołu z Kioto

Wykaz umieszczony pod nagłówkiem „Gazy cieplarniane” w załączniku A do protokołu zastępuje się poniższym wykazem:

„Gazy cieplarniane

Dwutlenek węgla (CO₂)

Metan (CH₄)

Podtlenek azotu (N₂O)

Fluorowęglowodory (HFC)

Perfluorowęglowodory (PFC)

Sześćsiofluorek siarki (SF₆)

Trójfluorek azotu (NF₃)⁽¹⁾

C. Art. 3 ust. 1a

Po art. 3 ust. 1 protokołu dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Strony wymienione w załączniku I, indywidualnie lub wspólnie, zapewniają, aby ich zagregowane antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku A, wyrażone w ekwiwalencie dwutlenku węgla, nie przekroczyły ich przyznanych ilości emisji, obliczonych zgodnie z ich ilościowo określonymi zobowiązaniami do ograniczenia i redukcji emisji zapisanymi w trzeciej kolumnie tabeli zawartej w załączniku B i zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu, w celu zredukowania całkowitych emisji tych gazów o co najmniej 18 % poniżej poziomów z 1990 r. w okresie rozliczeniowym 2013–2020.”

D. Art. 3 ust. 1b

Po art. 3 ust. 1a protokołu dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1b. Strona wymieniona w załączniku B może zaproponować dostosowanie swojego ilościowo określonego zobowiązania do ograniczenia i redukcji emisji w celu zmniejszenia procentu zapisanego w trzeciej kolumnie załącznika B. Wniosek o takie dostosowanie jest podawany do wiadomości Stronom przez sekretariat na co najmniej trzy miesiące przed posiedzeniem Konferencji Stron służącej jako spotkanie Stron niniejszego protokołu, podczas którego proponuje się przyjęcie tego dostosowania.”

E. Art. 3 ustęp 1c

Po art. 3 ust. 1b protokołu dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1c. Dostosowanie zaproponowane przez Stronę wymienioną w załączniku I w celu podniesienia poziomu ambicji jej ilościowo określonego zobowiązania do ograniczenia lub redukcji emisji zgodnie z art. 3 ust. 1b uznaje się za przyjęte przez Konferencję Stron służącą jako spotkanie Stron niniejszego protokołu, chyba że więcej niż trzy czwarte Stron obecnych i głosujących wyrazi sprzeciw wobec jego przyjęcia. Przyjęte dostosowanie jest podawane przez sekretariat do wiadomości depozytariuszowi, który przekazuje je wszystkim Stronom, a wchodzi ono w życie z dniem 1 stycznia roku następującego po przekazaniu przez depozytariusza. Dostosowanie takie jest wiążące dla Stron.”

F. Art. 3 ust. 7a

Po art. 3 ust. 7 protokołu dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. W drugim okresie ilościowo określonych zobowiązań do ograniczenia i redukcji emisji w latach 2013–2020 ilość emisji przyznana każdej Stronie wymienionej w załączniku I jest równa przypisanemu jej w trzeciej kolumnie w tabeli zawartej w załączniku B procentowi jej zagregowanych antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku A wyrażonych w ekwiwalencie dwutlenku węgla w 1990 r. lub w roku lub okresie bazowym, określonych zgodnie z ust. 5 powyżej, pomnożonych przez osiem. Strony wymienione w załączniku I, dla których zmiany sposobu użytkowania ziemi i leśnictwo stanowiły źródło netto emisji gazów cieplarnianych w 1990 r., w celu obliczenia przyznanej ilości emisji włączają do swoich emisji z 1990 r. lub okresu bazowego zagregowane antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku A, wyrażone w ekwiwalencie dwutlenku węgla, po odjęciu wielkości pochłoniętej w 1990 r. w wyniku zmian sposobów użytkowania ziemi.”

G. Art. 3 ust. 7b

Po art. 3 ust. 7a protokołu dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7b. Każdą dodatnią różnicę między ilością emisji przyznaną w drugim okresie rozliczeniowym Stronie wymienionej w załączniku I a przeciętnymi rocznymi emisjami przez pierwsze trzy lata poprzedniego okresu rozliczeniowego pomnożoną przez osiem przenosi się na rachunek anulowania tej Strony.”

⁽¹⁾ Ma zastosowanie dopiero od momentu rozpoczęcia drugiego okresu rozliczeniowego.

H. Art. 3 ust. 8

W art. 3 ust. 8 protokołu słowa:

„obliczeń, o których mowa w ust. 7,”

zastępuje się słowami:

„obliczeń, o których mowa w ust. 7 i 7a,”

I. Art. 3 ust. 8a

Po art. 3 ust. 8 protokołu dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8a. Każda Strona wymieniona w załączniku I może wykorzystywać 1995 r. lub 2000 r. jako rok bazowy w odniesieniu do emisji trójfluorku azotu do celów obliczeń, o których mowa w ust. 7a.”

J. Art. 3 ust. 12a i 12b

Po art. 3 ust. 12 protokołu dodaje się ustępy w brzmieniu:

„12a. Wszelkie jednostki pochodzące z mechanizmów rynkowych, które zostaną utworzone na podstawie konwencji lub jej instrumentów, mogą być wykorzystywane przez Strony wymienione w załączniku I w celu wsparcia ich w realizacji ich ilościowo określonych zobowiązań do ograniczenia i redukcji emisji na mocy art. 3. Wszelkie takie jednostki, które Strona nabędzie od innej Strony konwencji, zostają dodane do przyznanej ilości emisji tej Strony i odjęte od ilości jednostek posiadanych przez Stronę przekazującą.

12b. Konferencja Stron służąca jako spotkanie Stron niniejszego protokołu zapewnia, aby – w przypadku gdy jednostki z zatwierdzonych działań w ramach mechanizmów rynkowych, o których mowa w ust. 12a, są wykorzystywane przez Strony wymienione w załączniku I, aby pomóc im w realizacji ich ilościowo określonych zobowiązań do ograniczenia i redukcji emisji na mocy art. 3 – część tych jednostek została wykorzystana do pokrycia wydatków administracyjnych, a także do udzielenia pomocy Stronom będącym krajami rozwijającymi się, które są szczególnie narażone na negatywne skutki zmiany klimatu, w pokryciu kosztów przystosowywania się, jeżeli jednostki te są nabywane na mocy art. 17.”

K. Art. 4 ust. 2

Na końcu pierwszego zdania art. 4 ust. 2 protokołu dodaje się następujące słowa:

„lub w dniu złożenia ich instrumentów przyjęcia wszelkich zmian do załącznika B na podstawie art. 3 ust. 9”

L. Art. 4 ust. 3

W art. 4 ust. 3 protokołu słowa:

„ust. 7”

zastępuje się słowami:

„, do którego się ono odnosi.”

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsza poprawka wchodzi w życie zgodnie z art. 20 i 21 protokołu z Kioto.

ZAŁĄCZNIK I

Powiadomienie o warunkach porozumienia w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w ramach art. 3 protokołu z Kioto w odniesieniu do drugiego okresu rozliczeniowego protokołu z Kioto, przyjętych decyzją 1/CMP.8 przez Konferencję Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu służącą jako spotkanie Stron protokołu z Kioto w Ad-Dausze zgodnie z art. 4 protokołu z Kioto

1. Członkowie porozumienia

Członkami niniejszego porozumienia są: Unia Europejska, jej państwa członkowskie i Republika Islandii („członkowie”), będące Stronami protokołu z Kioto. Państwami członkowskimi Unii Europejskiej są obecnie:

Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Chorwacji, Republika Włosa, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Islandia jest członkiem niniejszego porozumienia na mocy Porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Islandią, z drugiej strony, dotyczącego uczestnictwa Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu.

2. Wspólna realizacja zobowiązań w ramach art. 3 protokołu z Kioto w odniesieniu do drugiego okresu rozliczeniowego protokołu z Kioto

Zgodnie z art. 4 ust. 1 protokołu z Kioto członkowie realizują swoje zobowiązania w ramach art. 3 w następujący sposób:

- członkowie zapewnią, zgodnie z art. 4 ust. 5 i 6 protokołu z Kioto, aby w państwach członkowskich i Islandii łączna kwota zagregowanych antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych wyrażonych w ekwiwalencie dwutlenku węgla zapisana w załączniku A do protokołu Kioto nie przekroczyła łącznej kwoty przyznanych im uprawnień do emisji;
- stosowanie art. 3 ust. 1 protokołu z Kioto do emisji gazów cieplarnianych państw członkowskich i Islandii z lotnictwa i żeglugi opiera się na podejściu stosowanym w ramach konwencji, polegającym na uwzględnianiu w celach Stron wyłącznie emisji pochodzących z lotów krajowych i żeglugi krajowej. Podejście Unii Europejskiej w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto pozostanie takie samo, jak to w pierwszym okresie rozliczeniowym, ze względu na brak postępów od przyjęcia decyzji 2/CP.3, jeśli chodzi o wliczanie tych emisji do celów Stron. Pozostaje to bez uszczerbku dla rygorystyczności zobowiązań Unii Europejskiej podjętych w ramach pakietu klimatyczno-energetycznego, które pozostają niezmienione. Pozostaje to również bez uszczerbku dla potrzeby podjęcia środków dotyczących emisji takich gazów z lotnictwa i paliw bunkrowych statków morskich;
- każdy z członków może postawić sobie ambitniejsze cele, przenosząc jednostki przyznanej emisji, jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji na rachunek anulowania utworzony w jego rejestrze krajowym. Członkowie będą wspólnie przedkładać informacje wymagane na mocy pkt. 9 decyzji 1/CMP.8 i wspólnie przedstawiać wszelkie propozycje do celów art. 3 ust. 1c i 1d protokołu z Kioto;
- członkowie nadal będą indywidualnie stosować art. 3 ust. 3 i 4 protokołu z Kioto oraz decyzje uzgodnione na ich mocy;
- połączone emisje członków w latach bazowych będą równe sumie emisji w odpowiednich latach bazowych mających zastosowanie do każdego z państw członkowskich i Islandii;
- jeśli dla jakiegokolwiek państwa członkowskiego lub dla Islandii użytkowanie gruntów, zmiana użytkowania gruntów i leśnictwo stanowiły źródło emisji gazów cieplarnianych netto w 1990 r., odnośny członek – zgodnie z art. 3 ust. 7a protokołu z Kioto, do celów obliczenia łącznej kwoty przyznanych członkom uprawnień do emisji, określonej zgodnie z art. 3 ust. 7a, 8 i 8a protokołu z Kioto, włącza do swoich emisji w roku lub okresie bazowym zagregowane antropogeniczne emisje wyrażone w ekwiwalencie dwutlenku węgla według ich źródeł pomniejszone o wielkość pochłoniętą w tym roku lub okresie bazowym w wyniku użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa;

- wynik obliczeń przeprowadzonych na mocy art. 3 ust. 7b protokołu z Kioto ma zastosowanie do łącznej kwoty przyznanych członkom uprawnień do emisji w drugim okresie rozliczeniowym, określonej zgodnie z art. 3 ust. 7a, 8 i 8a protokołu z Kioto, oraz do sumy średnich rocznych emisji członków przez pierwsze trzy lata pierwszego okresu rozliczeniowego pomnożonej przez osiem;
- zgodnie z decyzją nr 1/CMP.8 jednostki znajdujące się na rachunku rezerwy nadwyżki z poprzedniego okresu danego członka mogą być wykorzystane do celów umorzenia podczas dodatkowego okresu na realizację zobowiązań drugiego okresu rozliczeniowego, w zakresie, w jakim emisje tego członka podczas drugiego okresu rozliczeniowego przekraczają przyznane mu uprawnienia do emisji na ten okres rozliczeniowy, określone w niniejszym powiadomieniu.

3. Poziomy emisji przydzielone członkom porozumienia

Ilościowo określone zobowiązania do ograniczenia i redukcji emisji członków wymienione w trzeciej kolumnie załącznika B do protokołu z Kioto wynoszą 80 %. Łączna kwota przyznanych członkom uprawnień do emisji w drugim okresie rozliczeniowym zostanie określona zgodnie z art. 3 ust. 7a, 8 i 8a protokołu z Kioto, a jej obliczenie będzie ułatwione dzięki sprawozdaniu przedłożonemu przez Unię Europejską zgodnie z ust. 2 decyzji nr 2/CMP.8.

Poziomy emisji członków są następujące:

- Poziomy emisji odnoszące się do Unii Europejskiej stanowią różnicę między łączną kwotą przyznanych członkom uprawnień do emisji a sumą poziomów emisji państw członkowskich i Islandii. Obliczenie tego poziomu będzie ułatwione dzięki sprawozdaniu przedłożonemu przez Unię Europejską zgodnie z ust. 2 decyzji nr 2/CMP.8.
- Poziomy emisji państw członkowskich i Islandii zgodnie z art. 4 ust. 1 i 5 protokołu z Kioto są sumą kwot wymienionych przy każdym z nich w tabeli nr 1 poniżej oraz wszelkich kwot będących wynikiem zastosowania art. 3 ust. 7a zdanie drugie protokołu z Kioto dla tego państwa członkowskiego lub Islandii.

Kwoty uprawnień do emisji przyznanych członkom są równe ich poziomom emisji.

Kwota uprawnień do emisji przyznana Unii Europejskiej będzie ujęta w emisji gazów cieplarnianych ze źródeł w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji Unii Europejskiej, w którym uczestniczą jej państwa członkowskie i Islandia, w zakresie, w jakim emisje te objęte są protokołem z Kioto. Kwoty uprawnień do emisji przyznane państwom członkowskim i Islandii obejmują emisje gazów cieplarnianych według ich źródeł oraz usuwanie przez pochłaniacze w każdym z państw członkowskich lub Islandii z uwzględnieniem źródeł i pochłaniaczy nieobjętych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Obejmuje to wszystkie emisje według źródeł i usuwanie przez pochłaniacze objęte art. 3 ust. 3 i 4 protokołu z Kioto, a także wszelkie emisje trójfluorku azotu (NF₃) objęte protokołem z Kioto.

Członkowie niniejszego porozumienia osobno zgłaszają emisje według źródeł i usuwanie przez pochłaniacze objęte przyznanymi im uprawnieniami do emisji.

Tabela 1: Poziomy emisji państw członkowskich i Islandii (przed zastosowaniem art. 3 ust. 7a) wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto

Belgia	584 228 513
Bułgaria	222 945 983
Republika Czeska	520 515 203
Dania	269 321 526
Niemcy	3 592 699 888
Estonia	51 056 976
Irlandia	343 467 221

Grecja	480 791 166
Hiszpania	1 766 877 232
Francja	3 014 714 832
Chorwacja	162 271 086
Włochy	2 410 291 421
Cypr	47 450 128
Łotwa	76 633 439
Litwa	113 600 821
Luksemburg	70 736 832
Węgry	434 486 280
Malta	9 299 769
Niderlandy	919 963 374
Austria	405 712 317
Polska	1 583 938 824
Portugalia	402 210 711
Rumunia	656 059 490
Słowenia	99 425 782
Słowacja	202 268 939
Finlandia	240 544 599
Szwecja	315 554 578
Zjednoczone Królestwo	2 743 362 625
Islandia	15 327 217

ZAŁĄCZNIK II

Deklaracja Unii Europejskiej złożona zgodnie z art. 24 ust. 3 Protokołu z Kioto

Poniższe państwa są obecnie państwami członkowskimi Unii Europejskiej: Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Chorwacji, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Unia Europejska oświadcza, że zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności z jego art. 192 ust. 1 i art. 191, posiada kompetencje do zawierania umów międzynarodowych oraz do wykonywania obowiązków z nich wynikających, które przyczyniają się do osiągnięcia następujących celów:

- zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska;
- ochrony zdrowia ludzkiego;
- ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych;
- promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów w dziedzinie środowiska, w szczególności zwalczania zmian klimatu.

Unia Europejska oświadcza, że jej ilościowo określone zobowiązanie do redukcji emisji w drugim okresie rozliczeniowym protokołu z Kioto (lata 2013–2020) zostanie zrealizowane poprzez działania Unii Europejskiej i państw członkowskich w ich odpowiednich obszarach kompetencji. Prawnie wiążące instrumenty dotyczące wykonania tego zobowiązania, obejmujące kwestie regulowane przez protokół z Kioto w brzmieniu zmienionym przez poprawkę dauhańską, już obowiązują.

Unia Europejska będzie nadal regularnie dostarczać informacji o stosownych unijnych instrumentach prawnych w ramach informacji uzupełniających zawartych w jej raporcie krajowym, przedłożonym na podstawie art. 12 Konwencji, do celów wykazania zgodności z jej zobowiązaniami wynikającymi z protokołu z Kioto, zgodnie z jego art. 7 ust. 2 oraz wytycznymi przyjętymi na jego mocy.
